

— Колючко, — мене звуть Коля, а дядь Рон зве Кольком Колючкою на честь персонажа з «Лісової школи» Нестайка, — але я не можу собі дозволити пса.

Дядь Рон протирає скельця окулярів. Вони замацані, аж легко роздивитися відбитки його пальців.

— Та я, Кольку, не журюся, бо маю качок, — він показує свою дерев'яну колекцію. Колись дядь Рон купував їх в антикварних крамничках.

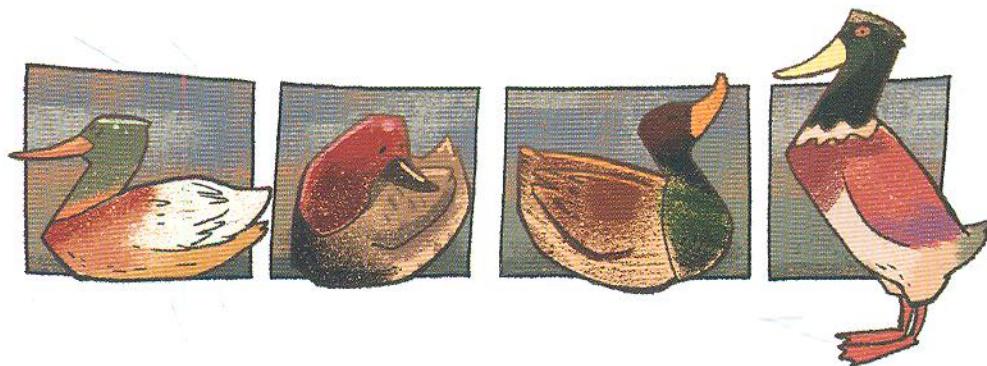
— Ось ця — з Естонії. Ця — з Литви. А ті, — тицяє на заставлену етажерку, — з Болгарії. Найменша — з Австрії. А он та зелена — з Білорусі. Розписана золотим — з Єгипту. А срібляста — з-з... дай згадаю... Чехії... чи... Ні, сіра — з Чехії. А срібляста — з Грузії.

— Чому ні, дядь Роне? — перебиваю, бо про качок я вже чув. — Нікому твій пес не заважатиме. А тобі буде весело. Ти ж сам!

— Тому й не можу, Кольку, що сам. Я вже надто старий, — у дядь Рона біля очей глибокі зморшки, мов качині лапки. Він вмикає телик і починає клацати канали.

— Гадаю, — дядь Рон поправляє окуляри, — що заводити собаку мені не дуже муadro. Що буде з ним, якщо зі мною щось станеться?

Ум-м-м, ніколи не думав, що з дядь Роном може щось статися. Нащо він так? Я ж його всього-на-всього про собаку запитав!

ЗМОВА

Мій друг Сержик сердиться, коли мама просить його винести сміття. А я не проти. Удома в нас так: увійшов — на порозі відро. Береш — несеш. Я недавно навчився свистіти. Тато каже, що не треба свистіти весь час, бо це набридає й заважає. А мені подобається. Несеш — свистиш.

Я завжди проходжу повз будинок дядь Рона. Часто зупиняюся запитати, чи йому не треба щось викинути. Дядь Рон мені за це дає кілька гривень.

— Та ну, — відмахуюся.

— Дають — бери, б'ють — тікай, — він любить примовки.

